

Vanaf het zevende boekjaar na de bekendmaking van de wet in het *Belgisch Staatsblad* (negende boekjaar voor vennootschappen met beperkte *free float* en kleinere genoteerde vennootschappen) geldt een bijkomend sanctie als de minimumquota niet worden gehaald. Vanaf dan moet de eerstvolgende algemene vergadering een raad van bestuur samenstellen die wel voor minstens 1/3 bestaat uit leden van een ander geslacht. Als deze verplichting niet wordt nageleefd, dan wordt elk voordeel (financieel of ander) van de bestuurders verbonden aan de uitoefening van hun mandaat geschorst. Deze voordelen worden opnieuw toegekend op het ogenblik dat de raad van bestuur correct is samengesteld.

Genoteerde vennootschappen worden bovendien verplicht om in hun jaarverslag een overzicht te geven van de inspanningen die werden geleverd om er voor te zorgen dat ten minste 1/3 van de leden van de raad van bestuur van een ander geslacht is dan de overige leden. Deze verplichting is reeds van toepassing vanaf de eerste

dag van het boekjaar dat start na de bekendmaking van de wet in het *Belgisch Staatsblad*.

Voor autonome overheidsbedrijven gelden dezelfde (minimum)vereisten voor de leden van de raad van bestuur die worden aangewezen door de Belgische Staat of door een door de Belgische Staat gecontroleerde vennootschap. De bijkomende sanctie dat alle voordelen verbonden aan het bestuursmandaat worden geschorst indien niet aan de 1/3 minimumvereiste is voldaan, is niet van toepassing. Evenmin dient het jaarverslag aan te geven welke inspanningen werden geleverd op het vlak van diversiteit. Voor autonome overheidsbedrijven zijn de nieuwe vereisten al van toepassing vanaf de eerste dag van het boekjaar dat aanvangt na de bekendmaking van de wet.

David Haex

Advocaat Linklaters

5. MARKTPRAKTIJEN, INTELLECTUELE EIGENDOM, RECHT EN TECHNOLOGIE/PRATIQUES DU MARCHÉ, DROITS INTELLECTUELS, DROIT ET TECHNOLOGIE

Rechtspraak/Jurisprudence

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE 12 JULI 2011

ELEKTRONISCHE HANDEL

Aansprakelijkheid – Merken – Beschermingsomvang – Rechterlijke bevelen aan beheerder van elektronische marktplaats

Zaak: nr. C-324/09

In een arrest van 12 juli 2011 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie zich uitgesproken omtrent de aansprakelijkheid van beheerders van elektronische marktplaatsen.

In casu beantwoordde het Hof prejudiciële vragen gesteld door het Engelse High Court in het kader van een geding tussen L'Oréal en eBay betreffende het aanbod van L'Oréal-producten op de elektronische marktplaats van eBay en dit zonder toestemming van L'Oréal. L'Oréal beschuldigde eBay enerzijds van de verkoop via haar platform van namaakgoederen, van goederen die niet voor verkoop bestemd waren (demonstratieproducten en free samples) en van goederen die niet verkocht

mochten worden binnen de Europese Economisch Ruimte. Anderzijds verweet L'Oréal eBay eveneens dat ze gesponsorde koppelingen (bv. Google 'AdWords') gebruikte die bij het zoeken naar bepaalde L'Oréal-producten naar aanbiedingen van verkopers op eBay verwezen.

De High Court legde niet minder dan tien vragen aan het Hof voor met betrekking tot het merkenrecht, de richtlijn elektronisch handel en de richtlijn betreffende de handhaving van intellectuele eigendomsrechten.

Het Hof benadrukt vooreerst dat de merkhouder zijn uitsluitende recht niet kan invoeren wanneer een natuurlijke persoon een merkproduct via een elektronische marktplaats verkoopt en dit niet in de context van een handelsactiviteit plaatsvindt.

Het Hof beslist vervolgens dat indien merkproducten zich in een derde land bevinden, en deze met behulp van een elektronische marktplaats worden verkocht of voorwerp zijn van een verkoopaanbieding of reclame gericht tot Europese consumenten, de Europese regels omtrent het merkenrecht toepassing vinden. Het komt daarbij aan de nationale rechter toe om te beoordelen of de reclame al dan niet gericht is tot de Europese consumenten. Van bijzonder belang daarbij is de precisering van de geogra-

fische zones waarnaar de verkoper bereid is het product te verzenden.

Wat betreft de Google AdWords bevestigt het Hof zijn arrest *Google France* en stelt dat de houder van een merk zich kan verzetten tegen het gebruik van AdWords indien dit gebruik het de internetgebruiker “*onmogelijk of moeilijk maakt om te weten of genoemde waren afkomstig zijn van de merkhouder of een economisch met hem verbonden onderneming, dan wel, integendeel, van een derde*”.

Vervolgens oordeelt het Hof dat de beheerder van een onlinemarktplaats zelf geen gebruik maakt van aan merken gelijke of daarmee overeenstemmende tekens die voorkomen in verkoopaanbiedingen die op zijn site worden getoond, indien hij het enkel zijn klanten mogelijk maakt om in het kader van hun handelsactiviteiten op zijn site tekens te laten zien die met merken overeenstemmen.

In een belangrijk onderdeel onderzoekt het Hof vervolgens in welke mate de beheerder van een elektronische marktplaats aansprakelijk kan worden gesteld indien op zijn website inbreukmakende goederen worden verkocht. Opdat dergelijke tussenpersonen onder het toepassingsgebied van de exoneratiebepaling uit artikel 14 van de richtlijn elektronisch handel kunnen vallen, is het volgens het Hof noodzakelijk dat deze ‘*geen actieve rol*’ in het verkoopproces hebben gespeeld. Het Hof voegt hier onmiddellijk aan toe dat er reeds sprake is van een dergelijke actieve rol wanneer de tussenpersoon “*bijstand verleent die er onder meer in bestaat om de wijze waarop de verkoopaanbiedingen worden getoond te optimaliseren of deze aanbiedingen te bevorderen*”.

Echter, zelfs ingeval er geen sprake is van een actieve rol, kan de beheerder zich niet op de vrijstelling beroepen indien hij op de hoogte was van de feiten en hij er niet heeft voor gezorgd dat de gegevens van zijn site werden verwijderd of dat de toegang tot die gegevens onmogelijk werd gemaakt.

Tot slot oordeelt het Hof dat de nationale rechterlijke instanties de beheerder van de elektronische marktplaats niet alleen kunnen verplichten maatregelen te nemen tot het beëindigen van de gepleegde inbreuken maar eveneens tot het voorkomen van nieuwe inbreuken van dezelfde aard.

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE 30 JUNI 2011

AUTEURSRECHT EN NABURIGE RECHTEN

Beschermingsomvang auteursrecht en naburige rechten – Vermogensrechten – Openbare uitlening – Vergoeding van auteurs

Zaak: nr. C-271/10

Bij arrest van 30 juni 2011 heeft het Europees Hof het KB van 25 april 2004 betreffende de vergoedingsrechten voor openbare uitlening van de auteurs, vertolkende of uitvoerende kunstenaar, producten van fonogrammen en producenten van eerste vastleggingen van films als strijdig geacht met de richtlijn 2006/115/EG betreffende het verhuurrecht, het uitleenrecht en bepaalde naburige rechten op het gebied van intellectuele eigendom.

Overeenkomstig deze richtlijn komt het uitsluitend de auteurs toe om de uitlening van hun werk toe te staan dan wel te verbieden. Met betrekking tot openbare uitlening kunnen de lidstaten evenwel van dit recht afwijken, mits zij in een vergoeding voor de auteurs voorzien. Deze mogelijkheid werd bij de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten ingevoerd. Bij KB van 25 april 2004 werd in België in een forfaitair bedrag voor de auteurs voorzien dat wordt berekend op basis van het aantal in de openbare instellingen ingeschreven leners waarbij per jaar en per lener een forfaitair bedrag wordt vastgesteld.

In casu werd een prejudiciële vraag ingediend door de Raad van State in het kader van een beroep dat werd ingesteld door de Vereniging van Educatieve en Wetenschappelijke Auteurs (VEWA) tegen de Belgische Staat, teneinde het begrip ‘vergoeding’ die aan rechthebbenden op auteursrechten voor openbare uitlening wordt betaald, als bedoeld in artikel 6, 1. van richtlijn 2006/115/EG, uit te leggen.

Het Hof stelt in zijn oordeel enerzijds dat, hoewel in casu voor het begrip ‘vergoeding’ werd gekozen in plaats van ‘billijke compensatie’, en het daarbij wel degelijk om twee te onderscheiden begrippen gaat, “*het begrip vergoeding [ook] tot doel [heeft], een schadevergoeding voor de auteurs in te voeren, aangezien zij in een vergelijkbare situatie moet worden betaald, namelijk wanneer werken zonder de toestemming van de auteurs worden gebruikt voor openbare uitlening, zodat zij nadeel lijden*”. De vergoeding die aan de rechthebbenden moet toekomen mag derhalve niet louter symbolisch zijn. Anderzijds beoogt de openbare uitlening geen direct of indirect economisch of commercieel doel waardoor het